

украсена съ три езера, излиза хубаво вино.

Лермонтовъ (*Мих. Юревичъ*). Гениаленъ руски поетъ, род. въ Москва въ 1814, погинялъ на дуелъ въ Кавказъ въ 1841. По баща си произхождалъ отъ старо шотландско семейство на графове Leirmont. Баща му, капитанинъ, напусилъ военната служба въ 1811 и скоро се оженилъ. Майка му, отъ благородно семейство, била Мария Мих. Арсеннева. Той, единствено чедо на родителѣтъ си, се добилъ въ Москва, въ бабината си къща и, слѣдъ майчината му смъртъ (1817), баба му се натоварила съ възпитанието му; завела го на имѣнието си въ с. Тарханъ (пензенска губер.), и не прѣнебръгнала нищо да го възпита блестяво. Въ 1825, здравето на внука ѝ като не било задоволително, тя го завела въ Кавказъ, дѣто величествената и дива природа му направила дълбоко впечатление. Той ималъ за наставникъ единъ бившъ пълковникъ отъ Наполеоновата гвардия, Жандро, който останялъ въ Русия слѣдъ злочестината на грамадната армия. Въ 1826 се върнѣлъ въ Москва и билъ настаненъ въ Университетския благороденъ пансионъ; тамъ стоялъ четири години и се отличилъ съ чудноватия си характеръ и гордата си откровеностъ.

Въ 1832, вслѣдствие на една студентческа история, Л. билъ принуденъ да напусне московския университетъ и трѣгналъ за С.-Петербургъ, дѣто постѣжилъ въ училището на гвардейскитѣ подпрапорщници; слѣдъ двѣ години станялъ офицеринъ въ лейбъ-гвардейския хусарски пълкъ; той билъ въ това врѣме вече извѣ-

стенъ съ нѣколко «грарави» пиеси, когато една ненадѣйна сполука го упятила съвсѣмъ на литературното поприще. Единъ отъ съученицитѣ му зель скришомъ ржкописа му на *Хаджи Абрекъ* и го напечаталъ съ името на автора. Л., насърденъ, влѣзълъ въ сношение съ литературитѣ и написалъ тогава нѣколко заблѣжителни съчинения, като *Молитвата на пжтника* и др.

Пушкиновата трагическа смъртъ дала нова посока на Л-вата литературна дѣятелностъ. Между с.-петербургското общество имало много лица, които обвинявали великия поетъ, а нѣкои дори и оправдавали неговия убийца Дантеса; Л. билъ дълбоко обиденъ, и съчинилъ първата частъ отъ поемата си върху Пушкиновата смъртъ, която скоро се разнесла изъ С.-Петербургъ и стигнала до императора Николая I; послѣ, подъ влиянието на присмѣха отъ страна на нѣкои членове отъ императорското семейство въ единъ балъ-маске, поетътъ написалъ едно стихотворение съ нападки на двора; тогава го арестували и испратили въ Кавказъ, въ единъ драгунски пълкъ. Това стихотворение, което много врѣме се чело въ ржкописъ изъ Русия, се напечатало пръвъ пжтъ въ 1856 въ *Полярная Звѣзда*, русско списание, което се издавало въ Лондонъ. Въ Кавказъ великий поетъ произвелъ хубавитѣ си поеми *Демонъ*, *Мицири*, *Блглецъ* и написалъ въ проза романа си *Герой на нашото врѣме*; нѣ не можалъ комахай нищо да обнародва. Неговата *Писень на търговеца Калашникова* се напечатала само благодарение на Жуковски и безъ името на автора.